

פרטים לגן-עדן

"אוי לנו מיום הדין - אוי לנו מיום התוכחה..."

רבי אליעזר בן עזריה אמר: "אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, ומה יוסף הצדיק שהוא בשר ודם כשהוכיח את אחיו לא יכלו לעמוד בתוכחתו, הקדוש ברוך הוא שהוא דין ובעל דין יושב על פסא דין ודין כל אחד ואחד, על אחת פסא וזמנה שאין כל בשר ודם יכולים לעמוד לפניו" (בראשית רבה פרשה צג יא)

פעם טען רבי לוי יצחק מברדישוב באוני הקב"ה: "ריבנו של עולם, את התאוות והיצרים אתה שם מול העיניים ואילו הגהנום חבוי בספר 'ראשית חכמה', אז מה הפלא שאנשים נכשלים וחוטאים. אנא מר, שים את התאוות והיצרים בספר 'ראשית חכמה' ואת הגהנום לגנני העיניים ואז תראה כיצד עמך ישראל לא יישל בשום הטא". (בספר 'ראשית חכמה' בפרק 'שער הגהנום' יש תאור נרחב של גוראות הגהנום).

היצר הרע, השטן לא יתן לך ללמוד עלון זה כי העלון הוא המפתח שלך לעולם הבא...

שם מאד מאד ביוקר. הקדשתי הרבה שעות להכין עלון זה, ממש מסרתי נפש לזכות את הנפטרות. ובלילה באה אלי הרבנית שנפטרה והיא מתחננת אלי שאפרסם את הכל בלי דילוגים ובלי ויתורים... אני תלוי בך!!! היא אמרה לי, ובעלה מאחוריה מתחנן אלי גם הוא: תספרי להם מה שאמרתי! שיבינו שמה שאמרתי בעניין הפאות ממש לא נכון! שידעו את האמת!

נשים יקרות! מצות כיסוי הראש נועדה להצניע את יופיה של האשה הנשואה שנועד אך ורק לבעלה מעיני זרים. אי אפשר להצניע יופי בדבר שגורם ליופי. הרי ברור שעם הפאה רצון להביט בה הוא כפול, אז איפה הצניעות?

ב. ואני לבד

סיפור של משה לוי מצרפת

...הרגשתי שאני עוד מעט לא פה. המשפחה הזמינה אמבולנס, ובניתיים אני מרגיש שהנשמה שלי עולה ויוצאת מהגוף, נשאבת כלפי מעלה כמו טייל... הראו לי את העונש למי שדיבר לשון הרע, זה מדהים, לקחו אותי לחדר עם מכונות, ואנשים שמה שוכבים וקשורים, יש שם כמו מסור חשמלי שחותך את הבן-אדם כמו נקניק, פרוסות פרוסות, מילימטר מילימטר. לוקח הרבה זמן.

שאלתי אדם כזה למה? ואמר לי: גרמתי לאנשים צער, הם הרגישו ככה, ועכשיו נותנים לי להרגיש את כל הצער והכאב שגרמתי, חותכים אותי, והוא צועק מרגיש מוות, רוצה לצאת ולא יכול - כמו אדם שביישו אותו שמרגיש תפוס, מרגיש מוות... לפעמים יש ילד אשכנזי וילד ספרדי, חברים ורוצים ללמוד יחד תורה, ואסור להם ללמוד כי יש רב גדול שאומר אסור ולא מתאים. צריך שיהיו בשמחה, באחדות, לא להפריד אותם כמו שני אומות, פה אמריקאים ופה אינדיאנים, פה כושים ופה לבנים וזה מה שקורה בעולם והקב"ה כועס מאד על זה, צריך שיהיה דבקות, שיהיה שמחה, כל היהודים ביחד. ואמרו לי, מי שרוצה לסדר את העולם, יש לו בעיה, קודם כל, אין לו גן-עדן, גהנום בטוח יש לו, בורא עולם רוצה אחדות. אם אנשים גורמים לחוסר אחדות, הם יכנסו לגהנום שלהם כמו שצריך. נקודה.

...אמרו לי בוא נראה מה עם שמירת הברית, דברו איתי בצורה מאוד תקיפה והבנתי שיש לי בעיה גדולה, הכניסו אותי בכוח לחדר קטן, ובחדר מלאך עם פנים מפחידות כמו של מנוולואיד כולו נוטף מוגלה והיו לו אצבעות כאלה מעוותות עם ציפורניים של מפלצת והוא אומר לי: אני עומד למסור לך את הגשמה אני אקדע לך, והוא מתקרב אלי... הייתי כבר גמור. אוי למי שנוגע בברית קודש, אוי ואבוי למי שאינו חי בקדושה ואינו נושא אשה. אמרו לי לך תאמר להם בעולם הזה למי שחושב שיש זמן, אין שום זמן, להיות רזיז מאוד במצוות האלה, תרוץ מהר תגיד להם למטה וזה התקון שלך ואם לא תגיד להם אני אגמור אותך, וגם אתה תזוהר מאד מאד מפגם הברית, ואם יש לך נסיונות, תבקש מבורא עולם שיציל אותך, וישלח לך את השידוך שלך במהרה.

...ראיתי אישה רצה ומלאכי חבלה רצים אחריה לכל הכיוונים, שיגעו אותה, והיא צועקת הצילו,

לא עושה כלום? למה את לא מפרסמת את מה שבקשתי ממך שתפרסמי? ומאז לא ראיתי אותה יותר!

ניסיתי פה ושם לפרסם את החלום אבל ללא הצלחה.

עבר זמן, ואז קרתה השריפה המחרידה (בירושלים, שכונת הבוכרים, כז' ניסן תשפ"ב) ועלתה בלהבות קרבן הציבור, הנכדה הפעוטה הצדיקה האהובה שלי וכך, אל מול האסון הנורא, רדפו אותה המחשבות אודות חלום אשר משך עשרים שנה התבקשי לפרסם ומעולם לא פורסם. חלום שאם היה מתפרסם יתכן והיה מביא לשריפתן של הרבה פאות, אך במקום זה נשרפה בירושלים הפעוטה הצדיקה שלי, נשמה ענקית בגוף קטנטן... מידת הדין פגעה ביקר לי מכל...

עקביא בן מהללאל אומר:

הסתכל בשלשה דברים

ואין אותה בא לידי עברה:

דע מאין באת, ולאן אתה הולך,

ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון.

מאין באת? מטפה סרוחה;

ולאן אתה הולך?

למקום עפר רמה ותולעה.

ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון?

לפני מלך מלכי המלכים, הקב"ה.

(מסכת אבות, פרק ג', משנה א')

ובעת ניהום אבלים גב' חוה מספרת לי את כל המעשה ובדמעות היא מבקשה ממני שאפרסם במקומה. ואני עצמי עסוקה ולחוצה מאד עם הרבה מחויבויות ובין היתר כבר נבקע התאריך לחתונה בחודש הבא ואחת מבנותי ב"ה.

חלפו מספר חודשים ובשיחה עם חוה היא שואלת אותי: "נני... הבת שלך כבר התחתנה ב"ה, מה עשית עם העניין ההוא שאמרתי לך?" לא שמעתי שזה התפרסם. הייתי עסוקה מאד עם דברים דחופים אחרים ולא ידעתי בדיוק איך לפרסם את זה, אך הבנתי את הבקשה שלה ואמרתי לה שבעזרת ה' נראה מה נעשה.

אחרי השיחה נסעה ביתי לכותל. ובטעות עלתה על קו לא נכון. והנה עולה אברך ופונה לנוסעים בבקשה "מי מוכן לשלם עלי את הנסיעה?" אף אחד לא התייחס חוץ מביתי שרחמה עליו ושילמה עבורו.

באותו רגע היא הבחינה בטעותה וקלטתה שהיא על האוטובוס הלא נכון, היא ירדה בתחנה הבאה להחליף אוטובוס ולפתע, משום מקום דהר אופנוע והיעף אותה. רוכב האופנוע הובהל פצוע לבית חולים. אבל ביתי, ב"ה, יצאה ללא פגע. היא מתקשרת אלי כולה נדהמת ומספרת את הנס שקרה לה ואמרה "צדקה תציל ממוות".

באותו הרגע הרגשתי כי משמיים מאותתים לי... גברתי!!! מחכים לך!!! זו לא בדיחה... ידעתי שעכשיו אני חייבת לפרסם, הציבור חייב לדעת את חומרת הפאות ומיד... כולי נסערת התקשרתי לחוה ובקשתי ממנה את כל הפרטים במדויק כדי לפרסם, להציל כמה שיותר נשים מהמכשול הנורא הזה, כי נשים בטוחות שהפאה היא כשרה וזה בסדר אבל זה לא.

ידעתי שיש תביעה כלפי היהודים לבנות ישראל שבשמיים כנראה חושבים אחרת!!! בשמים אין חכמות!!! ועל כל יצאה לרחוב עם פאה משלמים

תוכן

א. משחקת באש

ב. ואני לבד

ג. סיפורה של אסתר'ה

ד. אין לאן לברוח

בעזרת ה' יהיה עלון זה לעילוי נשמות כל המעורבים בדבר.

א. משחקת באש

מסכת חוה פישר:

עבדתי אצל אשה בעלת ייסורים, רבנית מופלאה, צדיקה מיוחדת מאד שזיכתה את הרבים והייתה בעלת חסד גדולה, היינו מאוד קשורות. בעקבות מחלה היה צריך לירות לרבנית את הרגל. כאב לי מאד לשימוע על כך, והצעתי לרבנית שאם תקבל על עצמה להחליף את הפאה במטפת צנועה, ובזכות זה אולי ירחמו עליה מהשמים והיא תבריא. הרבנית הסכימה להצעה, אלא שבעלה ז"ל התנגד נחרצות ואמר: "אשתי תמשיך ללכת עם פאה עד יומה האחרון, והיא תשב בגן עדן ליד הרבניות הכי מכובדות, נשות אדמו"רים שגם הן שמות פאה והרי זה כסוי ראש כשר ומהודר" ולא הסכים לשינוי.

בסופו של דבר כרתו את רגלה של הרבנית ולאחר זמן היא נפטרה ל"ע בשנות השישים לחייה. תקופה לאחר מכן נפטר גם בעלה.

לאחר פטירתה הרבנית באה אלי בחלום ואמרת לי: "בואי תראי איך נראית פאה בשמים" ופתאום אני רואה פנים של כלב, ממש מפחיד והרעמה שעל ראש הכלב הייתה הפאה שהיא לבשה בעולם הזה. "כך אני נראית פה בעולם האמת וזה היחס שמקבלים שם למעלה בגלל הפאות". אני חייבת לומר שהפאה הייתה פאה קצרה ומיושגת. והיא ממשיכה "בואי תראי עם מי אני נמצאת" ואני רואה נשים שהיו הולכות עם פאה וכולן באותו מצב.

החלום היה איום ונורא... יושבות שם הנפטרות אשר בעולם הזה הן נקראו צדיקות גדולות והיו דוגמא לציבור נשים שהלכו בעקבותיהן בתום לב עם פאה, אבל בשמיים הן בצער ועגמת נפש שאי אפשר לתאר בדמויות של כלבים, כשהרעמה של הכלב והאזנים שלו תלויות כמו הסגנון שהפאניות ארגנו להן... כל אחת והסגנון שלה. היא ראתה דמויות מצמרדות ומפחידות ביותר. היא הודעזעה לחשוב שכל הזכויות והמצוות הרבות שלהן לא הצילו אותן מהיחס המשפיל והמחריד הזה של לא פחות מדמות של כלב מעורר גועל וחלחלה.

וכך משך 20 שנה אני חולמת לעיתים את אותו חלום מפחיד, הרבנית מתחננת שאני אפרסם את הדברים אך אני הייתי כ"כ מבוהלת והעדפתי לשיכוח מכל העניין המבעית.

באחד החלומות שואלת אותי הרבנית: "למה לא השתתפת בשמחת הנישואין של משפחתי הלילה, הרי הזמינו אותך, ורציתי שתספרי להן את מה שאמרתי והראיתי לך, מאוד חשוב לי שתגיד להן מה קורה למעלה בשמים". ואכן קבלתי את הזמנה לחתונה אך מאחר שהחתונה הייתה רחוק בקרית מלאכי ולא יכולתי להגיע.

וכך חולף הזמן כשהחלום הנורא הזה לא מפסיק עד שהרבנית באה אלי בחלום בפעם האחרונה, ובחלום היא אומרת לי בצער גדול "תגנו לי זכות מיוחדת לבוא אליך לעולם הזה ולספר לך מה קורה בשמים אז למה בדיוק את מחכה? למה את

הצילו. אמרו לי: לאישה זו אין מצוות, היא גמורה, לא שווה שקל, והיא צועקת ונאכלת ע"י מלאכי החבלה על כל פגם שהיא החטיאה אחרים, מי שאין לה צניעות לא שווה שקל. שידעו את זה, תגיד להם למטה. הריצו אותה שמה עד שהתעייפה, הכניסו אותה לחדר שחור ושמו אותה בסיר רותח ומלאכי חבלה שחורים, כזה שחור מגנול לא ראיתי בחיים שלי, היא הצטערה על זה, אבל היא כבר כמעט לא הייתה קיימת, כולה שחורה, כולה סמרטוט... ומי שהולכת עם בגדים צמודים ועם פאה וחושבת שזה צנוע - יש לה גהניז גהינום! וגם בעל התנות שמוכרים בגדים כאלה. בורא עולם שונא את זה! הראו לי איך אישה מכינה את עצמה ללכת ברחוב כמו מלכת היופי להראות את יופיה לאחרים ובעלה מסכן בכולל, תמים מאוד, וגם הוא יקבל גהינום. פלא פלאים! מפחיד! ולמה הוא יקבל גהינום? כי הוא נותן רשות לאשתו להכשיל את הרבים. באיזה רשות? קודם כל יעזוב את הגמרא, ילך לביתו ויטפל בבגדים שלה שיהיו יותר צנועים. למעלה שונאים את זה!

אמרו לי "בבית תתלבש יפה כמו מלכה, בחוץ סמרטוטים שלא יסתכלו עליה ולא ישימו עין עליה". זה מפחיד מאוד למעלה, פחד מוות! למעלה היא לא תהיה יפה. ישימו אותה בתוך הסיר השחור וישירו אותה. יעשו לה גהינום בגלל הפאה שלה. פתאום ראיתי אישה שהייתה מראה את הרגליים שלה, את השוק היפה, תפסו אותה ברגליים, העיפו אותה כמו איזה סמרטוט ותלו אותה על הברזלים, היא צועקת אבל שם לא עושים שום חשבון... לאחד שהיה שומע לעיון הרע, תפסו את האוזן שלו ותלו אותו מהאוזן...

לקחו אותי לאולם גדול מלא אורות וראיתי צדיקים שיושבים בעיגול, עושים לי משפט מה מגיע לי, מה לא מגיע לי, מה נעשה איתו עכשיו, ובמשפט אתה רואה שהגורל שלך ביד של אנשים ואתה לא יכול לעשות כלום. זה אומר: הוא צדיק הוא עשה מצווה, זה אומר הוא לא עשה, זה רע, ויש כזה רעש עד שהאוזן משתגעת ואי אפשר לסבול יותר, ואז אני פתאום התחלתי לצעוק צעקה גדולה "אני רוצה לחזור בתשובה, אני רוצה לחזור בתשובה", התחלתי לבכות מרב פחד מוות.

פתאום הכל נפסק, יוצא אלי אור מלמעלה ואמר לי "אני אוהב אותך" זה היה ריבונו של עולם, ישתבח שמו לעד, ככה אמר לי: איפה שתלך, מה שתעשה בעולם, תזכיר אותי, תספר מה שקרה לך, הכל תגיד... ואני רואה את עצמי יורד במהירות כמו מטוס שנוחת בדיוק לגוף שלי. למטה, הגוף שלי היה גמור, והתכוונו לקבור אותי, שמו אותי בארון בחדר מתים בפרץ, ובנס לא סגרו את הברגים של ארון הקבורה. יצאתי מהארון, יצאתי מהחדר מתים, ראיתי את הבית חולים, אנשים הולכים, באים, חיים כרגיל. הייתי בבית חולים כל היום, ככה בוכה, בוכה ובוכה, ואני רואה רק שולחנות וכסאות ואנשים מדברים, וזה לא מעניין אותי...

אסור לעזוב שום יהודי, אתה רואה יהודי שאין לו אישה וזרוק כמו כלב, תפוס אותו, שאל אותו - מה קרה עם אח שלי, מה אפשר לעזור לך, כמה שאפשר לחבק אותו, ולעזור לו בכל הכוח. בסוף, זה מה שתיקח איתך, את החיבוק, את הנשיקה הזאת עליו, תפסת אותו וחבבת אותו וחזקת אותו קצת, היה שווה. זה מה שבורא העולם רוצה...

ניתן לראות סרט עם הרב משה לוי מספר את סיפורו ביוטיוב בשם: "הסוף" של "בחגי הסלע".

ג. סיכורה של אסתר ק'ה

הייתי אתמול בקברי צדיקים בגליל, התפללתי, בכיתי ובקשתי מזהב: "דיבוננו של עולם, קשה לי ללכת לכנסים ולספר מה שקרה לי, אבל אני עושה את זה עם כל הלב ואני מבקשת ממך, ריבונו של עולם, תעזור לנו שכולנו נחזור בתשובה שלימה, תעזור לי שהמינים שלי יכנסו ללב, עד לנשמה. שהסיפור יכנס בלב בלי פחדים וברי עציבות. ושכל אחת תדע, שאם היא חוזרת בתשובה היא עומדת במקום יותר גבוה מצדיקים גמורים!"

...בלילה של יום האזכרה של הסבתא שלי ע"ה, היא באה בחלום לאחי ואומרת לו: "לך לאסתר ק'ה ותגיד לה שיקרה לה אסון חזק ונורא". אני לא מתייחסת לחלומות, אבל אם סבתא שלי באה בחלום ביום היארצייט שלה אז ודאי שצריך להתייחס. אהבתי

מאד תכשיטים, פשוט אהבתי. הייתי הולכת ברחוב עם מחזרות, שרשרות, טבעות, פשוט לא ידעתי שזה אסור. ה' עזר לי וקבלתי על עצמי ללכת ברחוב בלי תכשיטים, רק בבית אני אלך עם תכשיטים. אחרי כמה ימים התחלתי להרגיש לא טוב ובים שישי אני כבר מרגישה שזה היום האחרון שלי, לבית-החולים לא רציתי ללכת כי לא רציתי לגמור את החיים שלי שם, אני רוצה לגמור את החיים שלי בבית שלי.

לא היה לי כוח והרגשתי רע מאד. אבל ה' הוא כל-יכול והוא נתן לי כוח לעשות נקיון, כביסה ולהכין את השבת. עשיתי ניקיון וכביסה כי רציתי שבשבעה שישבו בנחת שהכל יהיה מסודר. הרגשתי מלאכים יחד איתי וה' עוזר לי.

ליל שבת, אני מדליקה את הנרות ומתחילה לראות את מלאך-המוות. בעלי רצה להזמין אמבולנס. אמרתי לו "תראה, הילדים כבר מוכנים לשבת למה להפחיד אותם? נעשה קידוש, זמירות, סעודה. ובסעודה אני רואה את היצר הרע רוצה לקחת אותי והוא לא יכול כי כל הבית מלא קדושה, אין עיתונים ויש פה סלון עם ספרים קדושים, הדלקת נרות, זמירות וקידוש.

ואיך שאני הולכת לישון ואני רואה מול העיניים את מלאך-המוות, כזה שחור עם כנפיים גדולות, הוא מחזיק חרב גדולה ומפחידה ובא אלי בכזו שמחה, עם רצח כזה חזק, ואומר לי: "באתי לקחת אותך לעולם האמת". הרגשתי שזה הסוף שלי! נכנסתי לפחד מאוד גדול, פחד אימים ממש, שלא ניתן לתאר. אם יבואו אלי כל החיות המפחידות שיש בעולם ואפילו אריה לאכול אותי, לא יהיה לי פחד כמו הפחד מלאך-המוות.

ומלאך-המוות הזה, הוא היצר הרע, הוא רשע! הוא עושה לנו הרבה ניסיונות, מפתה אותנו לעשות ככה ולעשות ככה, להתלבש ככה, לדבר יותר ממה שצריך עם המנהל, עם בעל המכולת, עם השכן או עם הרופא. מותר לדבר רק לצורך, ולא מילה אחת יותר ממה שצריך. היצר הרע מושך ומפתה אותנו לכל דבר ודבר ואחר כך הוא בא לקחת אותנו מעולם-הזה. למה לשמוע בקולו? יש לנו כזה יצר טוב, למה לצער את ה'?

אנחנו חיים בעולם מלא ניסיונות וצריכות לחשוב: "בשביל מה באנו? בשביל מה בכלל האשה באה? להביא דורות קדושים לעם ישראל? בשביל זה באנו? זה התפקיד שלנו!"

וגם ברגע האחרון מלאך-המוות מנסה אותי, הוא נותן לי פרי שגנאה יפה, היה לו מסביב כמו יהלומים מקושט מאד יפה ונותן ריח טוב ורציני מאד לאכול את זה, והיצר הרע משקר לי שכדאי לאכול ושבוזכות זה אמשך לחיות. אבל זה לא כשר! היצר טוב אמר: "אל תאכלי את זה!", וברוך ה' שלא אכלתי.

זהו, אני כבר שם למעלה בשמים. אני בעולם האמת. ולמעלה בשמים רואים את האמת! כבר ברגע הראשון יודעים מיד מה זה מצוות ומה זה עבירות. שם אין בלבול לא האדם והיצר הוא עבירה או מצווה. שם יודעים את האמת. רואים שכל מצוה קטנה בעולם הזה בשמים היא עולם גדול. כמו הכוכבים למעלה, פה רואים אותם פיזקאלאך קטנים-קטנים, אבל מה הם למעלה? עולמות גדולים! וככה זה עם העבירות. רואים אותם למעלה, ובוכים על זה חזק! ומדקדקים על כל דבר קטן ועל כל עבירה שה חוסר צניעות שבועולם. אבל למעלה כבר אי אפשר לחקק!

אבל פה, נשים ובנות יקרות, פה אנחנו עוד יכולות לתקן! תשובה אמיתית שעושים פה בעולם הזה, מוחקת את העבירות למעלה.

ואני כבר גוססת. הגוף שלי שוכב בעולם הזה, אבל אני למעלה בשמים, ושם למעלה זה עולם אחר לגמרי. ראיתי את כל החיים שלי מהיום שנולדתי, ראיתי את כל העבירות שלי, הקטנות והגדולות. כל עבירה בוראת מלאכים שחורים עם עיניים ענקיות! וראיתי קליפות שרק מלראות אותם קיבלתי פחדים ובושה גדולה. ורציתי לברוח, אך שם אין לאן לברוח! זה עולם האמת! וצריך להתמודד עם ההתוצאות! מרחוק ראיתי מלאכים לבנים יפים שנבראו מהמצוות שעשיתי, וראיתי מרחוק אור גדול ורציתי לבכות. הרגשתי פחד גדול כי שם מרגישים למי בוכים באמת!

המלאכים השחורים הכו אותי עם מקלות גדולים, וכל אחד צועק עלי בקולות מפחידים ונוראים, עם מבט חזק של רצח בעיניים! הם צועקים שאני אשמה בכל ואין שום תירוצי. כל אחד מרביץ לי חזק

חזק, ואומר לי: "באתי להתנקם בך בנקמה הכי חזקה. אני נולדתי ממך: רציתי להיות מלאך לבן ולא מלאך שחור! אני אתנקם בך בנקמה הכי חזקה!". וככה הם קמים עלי.

ואני לבד, לא יכולה לצאת מפה, אין לאן לברוח. די, איך קען נישט גרנישט מאכען". אני כבר לא יכולה לעשות שום דבר. והסבל הזה כאילו נמשך אלפי שנים! ואני לא יודעת מאיפה יש לי כזה כוח סבל, אני רוצה לפתוח חלון, אבל אין פה חלונות וחם לי מאד. ומלאכי החבלה מרביצים על כל עבירה ועבירה. וזה סבל איום ונורא!

ברוך ה', הלכתי כל החיים שלי עם שמלות צנועות. ואם אשה לא הולכת בצניעות חלילה, אבל אם היא חוזרת בתשובה היא רואה את עצמה בצניעות שלה.

"אין לך יפה מן הצניעות"

שנאמר (מילה ו,ח) -

הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך? כי אם עשות מִשְׁפָּט ואהבת חסד והצנע לכת עם אֱלֹהֶיךָ.
(מדרש תנחומא כי תשא לא)

ומי שלא הייתה צנועה ולא עשתה תשובה, **אוי איך שהיא מתביישת מעצמה!** הבושות למעלה זה כל כך חזק שהיא לא יכולה לצאת מזה! ברוך ה', על התכשיטים שהלכתי וזה היה מושך עין לא קיבלתי שום עונש, בגלל שקבלתי על עצמי בשבוע האחרון שאני מורידה את התכשיטים.

באו אלי כ"כ הרבה מלאכי חבלה ושאלתי: "למה יש לי כ"כ הרבה מלאכי חבלה? אני לא זוכרת שעשיתי כל כך הרבה עבירות!". ענו לי: "זה בגלל ששמענו אותך שרה וצוחקת, אפילו שזה היה בלי כוונה, ואפילו ששרתי בבית, אבל שמענו אותך". לא נזהרת מלדבר בקול ברחוב, וגם בגלל שלא קפדת על כל מילה מיותרת, כשדברת עם אנשים זרים, ובעניין של לשון הרע וריבולות חשבתי שאני חוטאת בזה כל כך, אבל בעולם האמת ראיתי את גדל החטא והעונש שקיבלתי, והחלטתי שאם יחזירו לי את נשמותי אז לא אדבר אפילו טוב על שום אדם בעולם, כדי שלא אגיע לידי עבירה זו.

ובתוך הסבל החזק והנורא אני רואה הרבה מלאכים לבנים. ה' שלח אותם ברחמי כדי שאראה גם את המצוות שלי. אבל הם לא יכולים לעזור לי כי הם באים רק לבית דין של מעלה.

על כל עבירה נתנו לי עונש וכל רגע של ייסורים שם זה יותר מ-70 שנה של ייסורים ומחלות קשות בעולם הזה. חוץ מהצער שלי הייסורים שלא ניתן לתאר במילים, יש צער מאוד גדול של בושה. זה הרבה יותר מייסורים, כי זה עולם של אמת. וחוץ מהצער והפחדים מהייסורים, יש את הבושה הגדולה מכל עבירה הכי קטנה שאדם עושה. כי בשמים יודעים הכל. ומחשיבים שם כל דבר קטן לדבר גדול. ועל שום דבר לא מוותרים! ובמיוחד בעניין של צניעות - העונש כל כך גדול ומפחיד! וברוך ה' שנוהרתי והלכתי תמיד בלבוש ארוך ורחב כמו שצריך. הסימנים מהמכות שקבלתי נשארו לי גם כשהחזירו לי את נשמותי, הרגשתי שחייתי אלפי שנים עד שהתפללתי לה' על זה ובקשתי את רחמי, כי אני כ"כ צעירה ומרגישה כאילו אני זקנה בת אלפי שנים, וברוך ה' הצער הזה כבר עבר לי.

ראיתי אור גדול ויפה של השכינה הקדושה ושמעתי בכיות, בכי חזק ונורא של השכינה, היא רוצה להביא את בית המקדש, היא מחכה לנו למצוות ומעשים טובים.

ואני שומעת את הבכי של ה', שהוא בוכה בגלל שאני סובלת. הבכי של ה' חזק. כואב הרבה יותר לשמוע את הבכי של ה', איך שה' בוכה. אבא שלנו בוכה! בוכה בגלל העבירות שלנו!

למה לחיות בהפקרות? למה לתת סבל כזה לה? למה מגיע לו? למה אנחנו צריכים רק את התענוגות שלנו, ולא חושבים על ה'? נשים יקרות, בנות יקרות! פה בעולם הזה אנחנו יכולות לתקן ולמנוע הרבה גזרות. זו האמת שלנו, זו המטרה שלנו! הריבונו של עולם שלנו, המתוק והטוב, האבא שלנו, הוא רוצה לתת לנו כל כך הרבה טוב! כתוב שאם היינו מקיימים את התורה הקדושה היינו מקבלים רק שפע וברכות!

וכמה שאני צעקתי ובכיתי שמעתי צעקות ובכיות

כ"כ חזקות ונוראיות שאין דבר כזה בעולם הזה. שאלתי למה הנשמה הזו צועקת כ"כ חזק? ואמר לי: זו נשמה שעשתה הרבה עבירות, ובעיקר לא הלכה בצניעות. ומלאכי החבלה סוחבים אותה ממקום למקום ואוכלים אותה. והצעקות שלה היו חזקות, משהו איום ונורא. מי שהולכת עם צווארון קצת פתוח, קצת שקוף, קצת רועש או אדום, או ח"ו צמוד או מושך עין, מקבלים על זה כזה עונש שאי אפשר לתאר.

בעולם האמת מקבלים עונש גדול על קנאה. מה זה קנאה? "למה לחברה שלי יש כזה בגד? גם אני רוצה לקנות!". אם אשה רואה בגד, וגם היא רוצה לקנות, אם זה בגד צנוע ויש לה כסף, זה בסדר. אבל אם אשה רואה שמלה, והיא מקנאת ומבקשת מבעלה והוא לא יכול, ובסוף יש ריב, ועוד כל מיני דברים שלא כדאי לנו, זה אסור. ואני אגיד לכם איך לא להגיע לזה, אם באה לכם קנאה, רק דרך תפילה, לבקש מה: "ריבוננו של עולם, קח ממני את הקנאה!", ובסוף ה' לוקח את הקנאה. על יום לבקש בלב: "ריבוננו של עולם, עזור לי שאני לא אחמוד, שלא תהיה לי קנאה", רק ע"י תפילה אפשר להתמודד עם זה. מי שיש לו קנאה סובל אח"כ בשמים חזק מאד. על כל דבר אנחנו צריכות לבקש מה'. לא תמיד אפשר להגיד תהילים ותפילות, אבל אנו צריכות להתרגל לדבר עם ה'. ואם אנחנו בעולם הזה "ריבוננו של עולם, תעזור לי", יכולים להגיד זאת גם בעולם האמת, וזה עוזר הרבה בעולם האמת.

גם שמחתי מאוד על שהקפדתי על מאכלים כשרים כי העונש על זה מאד קשה וגם ברוך ה' עשיתי מסירות-נפש על חינוך הילדים, ולכן גם זכיתי לקבל את נשמותי חזרה, כדי שאמשיך לחנכם בקדושה ובטהרה.

וכך אני עם הסבל של היצר הרע הרשע שמרביץ לי חזק כל הזמן הייתי בהמתנה לבית-דין של מעלה. בבית דין של מעלה בוכים. הם לא אוהבים להגיד את גור הדין הרע. כואב להם! אבל אין להם ביריה! איזה פחד זה! עברתי הרבה פחדים בעולם הזה, אבל זה כלום לעומת הסבל והפחד למעלה, מה שעוברים ביום האחרון.

ותוך כדי ההמתנה, שמעתי צעקות ובכיות חזקות ונוראיות נשמה, כאלה צעקות שאי אפשר לסבול אותן! והם באים מתוך ההיכל של הבית דין. היו כאלו קולות מפחידים וצעקות: "אבל אני לא רציתי! לא חשבתי כך!" וענו לנשמה הזו: "לא רצית ולא חשבת, אבל העבירה הייתה ממך, ולכן העונש מגיע לך!" ורק לשמוע את הדברים האלה - זה לבד מפחיד ומבהיל.

בבית דין של מעלה מונים את העבירות שאדם עשה, ויש לו בושה גדולה מאוד מזה. שלושת השופטים, צדיקים טהורים, בבית דין של מעלה, יש להם רחמנות גדולה וצער להעניש. אבל הם יחייבים לעשות את תפקידם. זה מחריד ומזועזע! והפחד הכי גדול שבעולם הוא כחפי וכאין מפני הפחד האמיתי שיש שם! כשעוברים דרך בית דין של מעלה, יש לה צער גדול! כי השכינה צריכה להסתכל בכל מה שעושים לאדם, והיא בוכה עליו מרה. אבל לא ניתן לעשות דבר! שהרי האדם עצמו ברא את כל המזיקים ומלאכי החבלה השחורים עם העיניים הגדולות! ואם העבירה היא יותר גדולה, יש גם חיות מפחידות ודברים יותר גרועים, שעושים ייסורים קשים. ואם יש עבירות יותר חמורות, אז כל מכה של מלאך שחור, זה יותר מ-100 שנים של סבל וייסורים הכי קשים בעולם הזה.

בכנסים שאני הולכת אני אומרת בקיצור מה שהמלאכים הלבנים אמרו לי: "תשמחי שהולכת עם מטפחת צנועה, כי אם היית הולכת עם פאה לא היית יוצאת מהגהינום!" ולא מוסיפה כי אני רואה את החטא הזה מולי, את הנשים עם הפאות וקשה לי נורא לפגוע בהן! אבל פה אני לא רואה נשים עם פאות, ברוך ה', ואני אגיד כמה מילים על זה.

שקמתי בבוקר בכיתי כל כך, ואמרתי לבעלי: "כמה נשים לא יודעות והולכות עם פאות!". האמת שצריכים ללכת עם מטפחת צנועה. איך לא מתביישות ללכת עם פאה, איך לא מפחדות מה? כשאני רואה אשה עם פאה, אני מרחמת עליה, מה יהיה איתה בעולם האמת? איך היא לא מתביישת מעצמה! ובפרט היום, איזה פאה! לא מכשילה! גילוי עריות! אפילו סינטטי! ואמר לי למעלה גם אם זה

סינטטי, לא היה דבר כזה לצאת מהגהינום. ויש הרבה נשים שאומרות: "הרב אמר ככה, הרב אמר ככה", מה זאת אומרת "הרב אמר ככה ככה"? הפאה היא של היצר הרע, הרשע. איך האמהות והסבתות הצדיקות שלנו הלכו? כולן הלכו עם מטפחות!

ואיזה שיער יש בפאות היום? שיער של גויות! ושמים את זה על הראש! עם כל העברות של הגויה, לוקחים את השערות שלה ושמים את זה על הראש! היא הולכת - ועל הראש שלה יש עבודה זרה! היא מכשילה גברים, בנים, ואיך היא רוצה ילדים צדיקים בסוף? ומה היא גורמת? שבגללה לא בא משיח! ה' יעזור לכולנו לחזור בתשובה שלימה.

וככה בתוך כל הסבל, הייסורים והמכות שאני מקבלת, אני חושבת, "מה יהיה עם המשפחה? מה יהיה עם בעלי? לא תהיה לו אשה, מה יהיה עם הילדים? לא יהיה להם אבא! מה יהיה עם אבא שלי, אבא שלי, ההורים? כולם יבכו עלי. ולי יש גהינום, אין לי גן עדן".

כל הזמן צעקתי: "ריבוננו של עולם, אני רוצה לרדת למטה!", אבל היצר הרע לא נתן לי לרדת למטה. אז צעקתי: "בזכות הצדיקים הסבות והסבתות", והיצר הרע אמר "מה פתאום?", אז הסבתא אמרה: תגיד בזכות שמסרת נפש בחינוך הילדים ואת רוצה להמשיך לחנך אותם. וצעקתי על זה צעקות חזקות, ובאמת זה היה ככה. בגלל שצעקתי שחינכתי ילדים במסירות נפש ואני רוצה לבוא בחזרה, נהיו בשמים קולות חזקים שבאמת אני צריכה לבוא בחזרה. אבל היצר הרע, מלאך-המוות לא נתן והוא צעק "למה שתחזור בזכות הצדיקים פה למעלה, איזה צדיק מחזיק ממך למטה?".

הייתי קשורה מאד לרבה שלנו מתולדות אהרן, שיחיה לעילוי נשמת רבי אברהם יצחק בן אהרן דוד ואז צעקתי: "ר-ב-ה, תבוא אלי לקחת אותי", ואני רואה את הרבה שלנו עולה למעלה עליית נשמה, והוא בא וזהר באור חזק כמו שמש ואיך שהוא בא, אז ברחו כל המלאכי חבלה עם היצר הרע ביחד, כי קיבלו פחד מהרבה שלנו. ולמה הרבי שלנו כל כך קדוש ונורא שיכל לבוא ולקחת אותי? בגלל שהוא היה צדיק גדול, והוא מאד נזהר והקפיד כל השנים שלו על החסידים שלו שהנשים והבנות ילכו בצניעות. אז הוא בא לקחת אותי. הוא התעקש ואמר: "אני לא ארד למטה עד שהיא תרד למטה!". ובשמים שמעו בקולו. (צדיק גזר והקב"ה מקיים).

בת יהודיה, שלא מתנהגת בצניעות, יהיה לה רע ומר בעולם הבא! הקליפות שהיא בראה ילדו אותה שם, וכל רגע ורגע נבראים עוד ועוד קליפות! ואם הולכים עם בגד שקוף או פתוח, כפתור פתוח, שרוולים קצרים, בלי גרביים, פאה וכו' - נבראים מזה הרבה מאוד מזיקים ומלאכים שחורים! והם נדבקים לנשמה, הולכים אחריה ורוצים להזיק לה, גם אם היא לא מרגישה בהם! כמה צרות יש לה בבית והיא לא יודעת למה זה בא! פתאום היא כועסת, לא הכל הולך לה חלק, לפעמים היא חולה, וזה הרבה פעמים בגלל העבירות שלה.

אם אין צניעות אין קדושה! והשכינה מתרחקת מאיתנו. כמה צרות יש בגלל שלא הולכים בצניעות! כמה אלמנות, כמה יתומים, כמה אלמנים ואחר-כך בוכים. מחלות, תאונות דרכים, שריפות, אוי ואבוי! העיקר אצל בת ישראל זה הצניעות! אם היא הולכת בלי צניעות היא מכשילה אחרים שמסתכלים עליה, וזו העבירה הכי גדולה!

ה' שונא אם לא הולכים בצניעות! ומי שהולכת ומחטיאה את הרבים אין לה חלק לעולם הבא!

וברוך ה' אני קמה! ואני עוד מרגישה את הכאב של המכות! הייתי חלשה מאד. יותר מחצי שנה הרגשתי יסורים חזקים וחולשה הכל נתנו לי בפה לאכול ולשתות וכל דבר וברוך ה' כל הכאבים עברו. וכ"כ שמחתי שהחזירו לי את הנשמה כדי שאוכל לחקן את מה שקלקלתי. ובפרט כ"כ חשוב לשמור על הצניעות! ואם אשה מתפללת לה בבגדים שאינם צנועים אז יש עליה כטרוג גדול למעלה: "איך בתי יהודיה אינה מתביישת לעמוד כך לפני מלך העולם?" והיא פוגמת בכבוד ה' יתברך, כי הוא רואה הכל! ובפרט צריך לשמור את צניעות הראש, כי זה מאוד חשוב בדרך היהדות. ובפרט היום עם כל האיסור והעגילים הארוכים, על הכל יתנו דין וחשבון. ולא ניתן להתחמק מזה.

אחת הסיבות שיכולתי לרדת חזרה הן בגלל שהייתי באמת הולכת בצניעות מכף רגל עד ראש. ואם אשה

רוצה לרחם על נשמתה וללכת בצניעות, היא צריכה לבדוק אם המטפחת שהיא לובשת מתאימה לרוח הצניעות. ואיזה סוג קשירה של מטפחת היא קושרת, ואם זה מספיק צנוע ולא בולט, ואם הבגד שלה לא צר, קצר, או חלילה שקוף. כי אם משתדלים, ובאמת רוצים להיות צנועים אז יש סיעתא דשמיא, וזו עוזר שאדם לא יכשל, כי משמים מסייעים לכל יהודי ללכת בדרך שחפץ בה.

ואני פונה לקוראי הסיפור שלי, שידעו זה אפילו לא 1% ממה שהרגשתי שם, כי אי אפשר לתאר את הדברים האלה בעולם הגשמי הזה.

ריבוננו של עולם, בזכות זה שאני מתוודה ומתביישת בחטאי, אני מבקשת שיהיה לי, לבעלי, ולילדי, ולכל עם ישראל כפרת עוונות. ושנזכה לעשות תשובה, ושיהיו נשמותינו נקיות ללא שום קליפות מסביב. ושנוכל לעבוד אותך בלב נקי בלי קנאה, בלי שנאה, בלי מחלוקות, לשון הרע ורכילות. ושנזכה לצניעות אמיתית, ונלך כולנו יחד לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן!

(ניתן לראות את הסרט ביוטוב בשם "בחנוי הסלע - עולם של הסתר")

ד. אין לאן לברוח

המעשה המואב לפניכם תומלל מתוך כנס נשים שנערך בירושלים חודש אב התשע"ב עם גב' מ. המעשה קרה לפני 17 שנה, כחודש לפני האירוע התחלתי לקבל התקפות בזמן העבודה. הייתי מאבדת את ההכרה לכמה דקות וחוזרת לעצמי, הייתי מתאוששת וממשיכה לעבוד, הלכתי לבדיקות בקופת חולים וליא מצאו דבר.

זה קרה לי בבית, ויבתי עם הילד להכין שיעורי בית, ולפתע אני מקבלת את ההתקפה, אני מתעלפת ונופלת ארצה ללא הכרה. כולם נכנסו ללחץ וניסו לעזור לי ולעזור אותי, אבל כבר לא היה מה לעזור, הנשמה שלי כבר יצאה מהגוף ואני מרחפת בחלל החדר, רואה ושומעת את הכל.

הזמנו אמבולנס. אני מרגישה שאני כבר עוזבת את העולם הזה, וברגע אחד אני יודעת את האמת - ה' אמת, התורה אמת, ומהעולם הזה לוקחים רק את המצוות, כל היתר... ואני בצער גדול ובאכזבה אחת גדולה וענקית שאי אפשר לתאר במילים. אני פשוט חושבת ואומרת לעצמי, כל החיים עבדתי, קניתי בית, סידרתי את הרהיטים, טיפחתי, השקעתי ויפיתי, עשיתי לי יופי של ארמון, אבל איך אני יוצאת מפה? מה אני לוקחת איתי? אפילו כיסוי הראש שלי לא היה בסדר ואין מי שיסדר לי אותו על הראש, פשוט אין...

ואכזבה הכי גדולה שלי הייתה - למה במקום להשקיע יותר במצוות, השקעתי בהבלי העולם הזה. זאת הייתה האכזבה שלי! שאני אומרת באותו רגע: מה אני לוקחת איתי למעלה? את הרהיטים? את הבית? מה יש לי לקחת? האכזבה הייתה נוראית, הכאב היה חזק ביותר. באותו רגע זה היה דבר שכאב לי יותר מכל.

בבית החולים הכניסו אותי מיד לטיפול נמרץ, עשו לי צילומים וכל מיני בדיקות. הגוף שלי שוכב ללא הכרה, הרבה בלגאן מסביב, ואני רואה את הכל... וברגע מסוים - זהו. כבר לא הייתי בעולם. אני יותר, אלא נשאבתי לעולם הבא. תוך שנייה אני נעלמת מהעולם הזה ועולה למעלה. מראים לי את כל החיים שלי מהיום שנולדתי. אם עשיתי טוב, אם לא עשיתי טוב, שם מראים את הכל בסרט אחד גדול.

אחרי זה אני נשאבת מעלה למקום מלא אור, אשר אין כמוהו בכל העולם, והאור הזה הוא כל כך טוב! זה אור שהוא מחבק, מחם, אוהב, ונוסף תחושת ביטחון כזאת. והאור הקיף אותי באהבה כזאת גדולה שאי אפשר לתאר, פשוט מרגישים מאוד טוב, הבנתי כי זה אור השכינה ואין לי מילים לתאר עד כמה שזה טוב...

ואז אני מגיעה למקום אחר, ושם חיכו לי כל מלאכי החבלה השחורים שנבראו מכל העבירות והחטאים שעשיתי בחיים שלי. וכל אחד מהם צועק: "רשעית!", "רשעית!", "רשעית!", "ממך נבראנו", "ממך יצאנו", "את נתני את הדין על כל דבר". למעשה כל חיי שמרתי תורה ומצוות. דלתי בבית חדר והשקפתי על הכל. כל מה שלא היה בסדר בי, זה שחשבתי שאני צריכה להתלבש יפה, כי הייתי צריכה להראות בעבודה באופן מסוים. הייתה לי

עבודה מכובדת בארגון המעסיק כ-400 עובדים. בתוקף תפקידי הייצוגי הרגשי צורך לטפח את המראה החיצוני שלי. הלכתי בבגדים יפים, בפאה, באיפור, בתכשיטים, בגרביים שקופות בצבע גוף ובבגדים צמודים.

ואני מעולם לא ידעתי שהחטאתי. לא היה אפילו בת המודע שלי שאני מחטיאה אנשים באופן שבו הלכתי. לא ידעתי את זה.

ומלאכי החבלה נראו כמו מפלצות, היו גם אריות, נחשים, והמון המון עיניים ושיניים ארוכות... והיה אחד שהיה מפיח נורא עם ראש של כלב, אוזניים ענקיות ושיניים שאי אפשר לתאר באיזה גודל. והוא כל הזמן היה עם פה פעור ורודף אחרינו ונושך אותי בכל אבר ואבר. כולם רודפים אחרי, כולם! כולם! הגודל שלהם נורא ואיום, הם היו כל כך ענקיים ומפחידים שאי אפשר לתאר, וכולם צועקים לי "רשעה, ממך נבראנו ואנחנו ננקום" וכך זה היה מכל אחד ואחד מהם. כל דקה שם זה כמו מאה שנה, כמו נצח.

וכל המפלצות האלה רודפים אחרי, זה מלא עיניים זה מלא רגליים, זה מלא ידיים זה מלא שיניים, אי אפשר אפילו להתחיל לתאר איך שהם נראים, בגודל שלהם ובצעקות שלהם. והם בעטו בי בכל אבר שהחטאתי בו. והם רודפים אחרי, מכים אותי, והצעקות שלהם היו חזקות עד סוף העולם. מקצה העולם עד קצה העולם אפשר היה לשמוע את הצעקות שלהם. זה היה מהדהד. "רשעית", "רשעית", "רשעית", "ממך נבראנו", "את תתני את הדין"... וככה זה היה.

ואני בוכה, רועדת מפחד, ואין לי לאן לברוח. אני לא מבינה מה קורה איתי. ואני שואלת: מה עשיתי? מה פשעתי? מה חטאתי? למה אני צריכה להגיע למצב הזה, שככה מכים אותי, מרביצים לי, צועקים עלי הכול...

דענה לכן נשים יקרות, שאין דבר שאנחנו עושים בעולם הזה ולא נותנים עליו דין וחשבון בעולם הבא. אין! לא קיים! זה לא הפקדות! והם ממשיכים להרביץ ולהרביץ זה לא נגמר, זה נמשך כמו נצח נצחים!

בגמרא כתוב "שוק באשה ערה", וזה לא צחוק. וכמו שאמרתי, דרפו אותי מלאכי חבלה ענקיים בצורת רגליים וכל מכה שלהם הייתה פשוט מפרקת אותי לחתיכות. היו אוספים אותי בחזרה עוד פעם ושוב מרביצים לי, וכל אחד מהם עושה אותי דבר בכל אבר שפגמתי בו. פשוט מפוררים אותי לחתיכות ומחזירים חזרה וכך זה נמשך עד שעליתי לבית הדין.

בדרך לפני שהגענו לבית הדין אני שומעת צעקות מכל הכיוונים. מצד אחד צעקות של איזה אדם שבבית הדין, ממקום אחר שומעים צעקות של אישה שלוקחים אותה מלאכי חבלה... איזה פחד זה, אי אפשר לתאר, ושואלים מה זה? למה הבכיה? למה הצעקות? מה קורה? אז פה רואים שבאותו רגע תולשים עיניים לאישה ודנים אותה על שהעיניים שלה לא היו צנועות, אחת אחת שאכלה מאכלות אסורות, עקרו לה את השיניים אחת-אחת. זה היה נורא מפחיד באופן שאי אפשר לתאר.

בדרך לפני שעולים לבית הדין מראים לאדם גם את הגיהנום וגם את כף הקלע ושומעים שם צעקות של אנשים, וכל אחת ואחת עם העבירה שלה וכל אחד עם העבירה שלו. מוציאים את העיניים לבני אדם ושוקלים אותם אם היו קנאים, אם היו להם עיניים גדולות. אנשים שחמדו או שהייתה להם קנאה או שלא שמרו על העיניים, תחכו להם את העיניים עם ברזלים של אש. קודם כל הוציאו ושקלו. אם אכלו מאכלים אסורים, פשוט מוציאים להם את השיניים, וכך מחזירים אותם, לפי העבירות שלהם. אתם כבר יכולים לתאר איזה צעקות הולכים שמה...

ומלאכי החבלה על עברות של לשון-הרע זה משהו איום ונורא, יסורי תופת! וראיתי אנשים שזורקים אותם מתחילת העולם עד סוף העולם כמו כדור פשוט משחקים בהם. וכל אחד לפי העבירה שלו. אני ב"ה לא נכשלתי בלשון הרע, גם לא בקנאה וגם הקפדתי על כשרות המאכלים ובכל הדברים האחרים. הבעיה היחידה שלי הייתה כאמור הפריצות.

אחד הדברים הקשים שאף פעם לא הצלחתי לספר בכנסים כי זה היה אחד הדברים שהכי נזעזעו אותי כי כל זה קרה לי בגלל שהלכתי עם פאה.

שתדע לה כל אישה שהולכת עם פאה, כי בעולם האמת תולשים לה את כל השערות מראש אחת אחת ושורפים אותה. אני בחיים לא אשכח את הדבר הזה. איך רואים ראש שכולו שרוף, בועות. מחזירים את השערות לראש, ועוד פעם שורפים.

וכל זה בגלל פאה... ואז לקחו אותי לבית דין של מעלה לתת את הדין. וכל הדרך מלאכי החבלה רודפים אחרי, וזה לא רק שהם רודפים אחרי, אלא כל אחד מכה בי עם מקל של אש במכה ששורפת את הגוף, מפוררת את כל הגוף לרסיסים, מחברים את הגוף חזרה וחוזר חלילה שוב ושוב. ואני צועקת ובוכה, כולי רועדת מפחד ושום דבר לא עוזר.

הגעתי לבית הדין של מעלה. גודלו של האולם של בית הדין הוא כמו חצי עיר. עם שולחן ענקי שבענקים וכל האנשים שם, כל הרבנים, וכל הדיינים שם היו לבושים שחור או לבן. גם בית הדין עצמו, גם השולחן שהיה שם הכל היה בשחור ולבן ללא צבעים אחרים. וחלק גדול מהדיינים כעסו עלי מאוד. זה היה נורא! היה מפחיד! לא הבנתי את עצמי, מה אני עושה. רק בכיתי וביקשתי רחמים.

בשלב זה כל מלאכי החבלה עמדו בצד ורקדו בשמחה והיו נראים ענקיים מפה ועד סוף העולם בגודלם העצום. אני כבר לא מדברת על מלאך המוות איך שהוא נראה, באיזו שמחה הוא נמצא באותם רגעים עם החרב שלו שלופה וכולו עיניים ושחור כפחם ובגודל שאי אפשר לתאר. מפחיד ביותר! בן אדם מאבד את הכל באותו רגע מרוב הפחד ואת זה אני לא אוכל לשכוח לעולם.

ועומד שם משקל מאזניים ענקי שהוא שוקל את המצוות ואת העבירות. ואז הגיע מלאך לבן, מלאך טוב, עם כנפיים לבנות. אי אפשר לתאר כמה שהוא יפה. רק מלראות אותו נרגעתי, הכנפיים שלו ענקיות והוא ענק עד סוף העולם. ואז המלאך היפה אומר: "לאישה הזאת יש גם זכויות, אי אפשר לדון אותה רק על העבירות שהיא עשתה". אז התחילו להביא את הזכויות למאזניים וכשהוא אמר "יש לה זכויות" עם תנועת היד שהוא עשה ועם הכנפיים שלו, כל העולמות רעדו. פשוט טלטל את כל העולמות כמו רעידת אדמה נוראית.

למעשה זכויותי העיקריות היו שאני זכיתי לגדל חמישה ילדים מאומצים. הייתי מופתה אומנת לחמישה ילדים וגידלתי אותם בראת שמים ובמסירות נפש. בתלמודי תורה, בד מצוות, חתונות, הכל. כאילו היו הילדים האמיתיים שלי, גדלתי אותם באהבה למרות הקשיים שהיו לי כאלמנה. הכל עשיתי לשם שמים. וכך התחילו להגיע למעשה כל הזכויות שלי. רואים על המאזניים הענקיות את העבירות ואת הזכויות. מלאכי החבלה שנבראו מן העבירות על כף אחת ומלאכים יפים מליצי יושר שנבראו מהמצוות על הכף השנייה. וברוך ה' הגעתי למצב שהייתי בסדר.

הקב"ה ריחם עלי וגם היו הזכויות שלי שגברו והיה לי עוד יעוד בעולם הזה שהיית להמשיך לגדל את הילדים ולחתן אותם. ואז הם פוסקים שאני צריכה לחזור לעולם בשלושה תנאים.

התנאי הראשון היה לחזור בתשובה ולהיות צנועה כמה שיותר, כמובן לא ללכת יותר בפאה. בגלל הפאה הזאת הם שרפו לי את הראש על כל שערה ושערה. הם היו מוציאים לי את השערות בשריפה, כל הראש שלי היה נשרף. מחזירים את זה ועוד הפעם שורפים, ועוד הפעם מחזירים ועוד הפעם שורפים ולא היה סוף לדבר הזה. הייתי עולה כולי בלהבות בגלל הפאה שהייתה לי על הראש. לא לגרוב גרביים דקות, שקופות או בצבע הרגל ולא ללבוש צאצית קצרה, אלא חצאית ארוכה ורחבה שמכסה את כל הרגל, גרביים עבות, מטפחת על הראש. להיות צנועה לחלוטין. לחזור בתשובה שלמה. זה היה תנאי אחד.

התנאי השני שקיבלתי היה שעלי לספר את הסיפור הזה ברבים. אני רוצה להגיד לכן ש-17 שנים אני שומרת את זה בבטן ומעולם לא יכולתי להוציא מילה מהפה. לזכותה של הרבנית ל. יאמר שהיא עזרה לי ונתנה לי את האומץ לדבר ולספר את הסיפור, ובזכותה אני זוכה לקיים את התנאי השני. ואת **התנאי השלישי** אסור לי בשום פנים ואופן לספר ולא אספר זאת לעולם כי אין לי שום היתר לדבר על זה. לפני שאני חוזרת לעולם הזה, אני מבטיחה ומתחייבת לקיים את שלושת התנאים. וכשאני חוזרת לעולם אני רואה את עצמי בבית

החולים על שולחן הניתוחים. הייתי במוות קליני במשך 24 שעות. הצילומים הראו שיש לי גידול ענק בראש. הניתוח שלי היה מאוד קשה ולא היה לי שום סיכוי לחיים. אפילו לא החתימו אף אחד על הניתוח מכיוון שלא ראו שום סיכוי בכלל שאני אחזור לחיים. לא היו חדרי ניתוחים, כולם היו תפוסים ואז החליט מנהל המחלקה בהדסה עין כרם לפתוח חדר חירום ולעשות לי את הניתוח.

אני לא רוצה להגיד לכן מה זה לעשות ניתוח בראש. סביב הראש יש לנו את הגולגולת. על מנת להוציא את הגידול היה צורך לעשות פתח בגולגולת. מנסרים את עצם הגולגולת עם מסור חשמלי, מוציאים את העצם, חותכים את המוח, מוציאים את הגידול, תופרים את המוח ומחזירים את העצם למקומה. היא לעולם לא חוזרת לקדמותה. לכן נשאר לי שקע גדול בראש.

הצוות הרפואי לא חשבו שיש לי סיכויים לחיות, אלא אם יקרה נס, וגם אז אמרו שהיא כנראה תהיה צמח או משותקת חצי גוף. מנהל המחלקה בעצמו הוא שניתח אותי כי כל חדרי הניתוחים היו תפוסים וכל הרופאים היו תפוסים. ולצערי אחרי זה אני שומעת שהיו אנשים שהיו מוכנים לשלם הון כסף לאותם רופא כדי שהוא ינתח אותם. אבל אצלי זה היה משמים. הכל היה מכוון. אנחנו לא ידענו כלום ולא הבנו כלום כלום שילמנו כלום ואותו מנהל המחלקה הוא שעשה לי את הניתוח בכבודו ובעצמו.

אחרי חצי שנה של אשפוז בבית החולים התחלתי להתאושש, אחרי שמונה חודשים חזרתי הביתה. כאשר הייתי מגיעה לביקור רופאים הם היו שואלים: "כש מי הגעתי?" "ואיך הגעתי?" אמרתי: "לא הגעתי עם אף אחד". לא הבנתי את השאלה שלהם. הם פשוט לא האמינו שאני מגיעה על הרגליים. זה היה פשוט הלאם עבדום. כך בדקו אותי וליוו אותי החוצה כדי לראות אם יש איתי מישהו או מישהי. וב"ה כך עמדתי על הרגליים לבורא עולם.

אחרי ששוחזרתי מבית החולים, הדבר הראשון שעשיתי כשהגעתי הביתה היה לקחת את כל הפאות שלי ואת כל הבגדים שהיו לי, ואני לא צריכה לספר לכם כמה לבוש היה לי כמנהלת גדולה, ופשוט עשיתי מדורה גדולה לכל הדברים הפרוצים האלה כמו שעושים ב"ג בעומר. החלטתי שזוהי, אין יותר, אני לא הולכת יותר עם גרביים שקופות ולא בצבע עוד ולא בחצאית צרה, לא קצרה, אלא ארוכה כמה שיותר כמו שאותן ראוות, ולהיות צנועה עם בגדים רחבים ומטפחת ולא פאה בכלל! בגלל הפאה שרפו אותי, הרבה פעמים שרפו אותי בעולם האמת בגלל הפאה. ובגלל זה גם קיבלתי את העונש שלי בעולם הזה עם הניתוח בראש. לא היה העונש שלי.

כמה צריך לרחם על נשים צדקניות שבכלל לא חושבות שהן מחטיאות את הרבים ואחר כך סובלות כאלו יסורים ה' ירחם, צריך לזכות אותן עם ידע בעניין הצניעות ולהציל אותן מן החטא.

ואז כמובן לקחתי לי גרביים הכי עבות ומטפחת הכי סגורה שיכולה להיות וחצאית הכי ארוכה, הפסקתי להתקשט ולהתאפר, והשתדלתי להיות צנועה ככל שניתן כמו שקבלתי עלי והתחייבתי בבית דין של מעלה. ותודה לבורא עולם שהחזיר אותי לעולם הזה ונתן לי להמשיך לחיות...

אני רוצה בהקשר הזה לצטט לכן שני פסוקים מיישעיהו הנביא המתאייסם להתנהגותן של בנות ישראל לפני חורבן בית המקדש, ובמיוחד לפאה, ולעונש הנגרם בגלל זה.

ישעיהו פרק א' ט"ז "ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים הלון וטפח תלכנה וברגליהם תלכסנה".

רש"י: שתדענה כל אלה ששמות פאות נכריות על הראש, הנקראות "שערות תלושין", כמו שערות הפאה שרן תלושות מהראש.

ישעיהו א' כ"ד "ותחת מעשה מקשה קרחה".

הרד"ק: "אביא עליהן מכה המקרחת את הראש".

ניתן לקבל חנם עלונים לזיכוי הרבים לחיזוק הצניעות והקדושה. טל: 0527-120-948